

Ο ομολογητής του Χριστού, Αλκιβιάδης Κυριάκου

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#)

Ηfestiooooooooooooooooo

Ιερομόναχου Σωφρόνιου Γ. Μιχαηλίδη

Τόν Γενάρη του 2014 κλείνουν 35 χρόνια από τον άδικο χαμό του Αλκιβιάδη Κυριάκου από τη Λάρνακα, πού έχασε, σε ηλικία 37 χρόνων, τη ζωή του όταν το υπό κράτηση πλοiάριο στο όποιο είχε τοποθετηθεί φρουρός στο λιμάνι της Λάρνακας, απήχθηκε από τους λαθρέμπορους ναύτες του και διέφυγε στις ελληνικές θάλασσες. Ό αείμνηστος Αλκιβιάδης άφησε ανεξίτηλη τη μνήμη του στην καρδιά όλων όσοι τον γνώριζαν, γιατί ήταν μια ομολογιακή μορφή. Το ασίγαστο πάθος του για τη μυστική συνάντηση με το Θεό, ή άσβεστη φλόγα της αγάπης του για το Χριστό, ή διαρκής μέριμνα του για τη διαφύλαξη του θείου θελήματος, ή συνειδητή «σταύρωση» του για τα του κόσμου και ή διαρκής ενατένιση του προς τον κόσμο της αιωνιότητας, θα αποτελούν για μας μια διαρκή ζωντανή υπόμνηση βασικών αληθειών της πίστης μας, αλλά ταυτόχρονα κι ένα δυνατό έλεγχο για τη δική μας ραθυμία και αμέλεια Αληθινός αγιορείτης (πολύ πριν εμείς γνωρίσουμε το Άγιον Όρος) ήταν μέσα στην κοινωνία μας ή ενσάρκωση του ορθοδόξου ασκητικού ιδεώδους.

Ό Αλκιβιάδης δεν ήταν μια συνηθισμένη ψυχή κι ας ήταν το εξωτερικό του γνώρισμα μηδαμινό κι ασήμαντο. Γιατί κάτω από το ταπεινό του παρουσιαστικό κρυβόταν ένας αληθινός δούλος του ζώντος Θεού. Στο πρόσωπο του επαλήθευε για πολλοστή φορά ό λόγος της Αγίας Γραφής ότι «στην κλήση του θεού δεν ανταποκρίθηκαν πολλοί σοφοί κατά κόσμο, ούτε πολλοί δυνατοί, ούτε πολλοί ευγενείς την καταγωγή, αλλά εκείνους πού ό κόσμος θεωρεί μωρούς διάλεξε ό Θεός για να καταισχύνει τούς σοφούς, και τούς αδυνάτους κατά κόσμο διάλεξε ό Θεός να καταισχύνει τούς δυνατούς, και ανθρώπους πού έχουν ταπεινή καταγωγή κατά κόσμο, και τούς περιφρονημένους..., ώστε να μη καυχηθεί κανείς άνθρωπος ενώπιον του Θεού» (Α' Κορ. α' 28).

Αν θα επιχειρούσε κανείς να σκιαγραφήσει την προσωπικότητα του Αλκιβιάδη, θα τόνιζε την αληθινά Χριστιανική ψυχή του, την απλότητα και ταπείνωση του, την ασυνήθιστη για την εποχή μας αυταπάρνηση του, την συνεχή θυσία των προσωπικών του συμφερόντων για την εξυπηρέτηση των άλλων, την απόλυτη περιφρόνηση του για τα χρήματα και τα υλικά αγαθά (αληθινό «πετεινό του ουρανού, πού ούτε σπείρει, ούτε θερίζει ουδέ συνάγει εις αποθήκας και ό Πατήρ ό ουράνιος τρέφει αυτό»). Μα προ παντός θα τόνιζε τη φλογισμένη αγάπη του για τον Θεό και την με πάθος αναζήτηση της Χάριτος του, την ασυνήθιστα ασκητική για τις μέρες μας ζωή του με τις συνεχείς νηστείες, αγρυπνίες και αδιάλειπτες με το κομποσκοίνι προσευχές του. Όλα αυτά, μαζί με την από χρόνια κλονισμένη και βασανισμένη υγεία του, συνθέτουν την τραγική μορφή του: τραγική για μας τούς κοσμικούς ανθρώπους, μα αγιασμένη και ηρωική για τα μάτια του Θεού.

Πάνω στον ανθό της νιότης του, στα είκοσι του χρόνια, πήγε στο Αγιον Όρος, πυρπολημένος από θείον έρωτα, και μόνασε για 2,5 χρόνια στη Μονή Διονυσίου. Όμως ή σοβαρά κλονισμένη υγεία του τον ανάγκασε να εγκαταλείψει το άγιώνυμον Όρος και να επιστρέψει στο σπίτι του στη Λάρνακα, όπου ζούσε περισσότερο σαν μοναχός και ασκητής παρά σαν κοσμικός, γιατί ό καημός του μοναχισμού και της τελείας αφιερώσεως στο Θεό δεν τον είχε εγκαταλείψει ποτέ. Η ολοένα και περισσότερο κλονισμένη υγεία του έγινε αφορμή να απολυθεί από τη δουλειά του στα Δημόσια Έργα Λάρνακος' από τότε, τον φώναζαν κάπου κάπου στο λιμάνι για να εκτελεί χρέη φρουρού σε πλοία υπό κατάσχεση, απασχόληση πού τελικά του στοίχισε το θάνατο.

Η αληθινά χριστιανική και ταπεινή, μα συγχρόνως βασανισμένη, ζωή του πού επισφραγίστηκε μ' ένα τόσο τραγικό τέλος μέσα σε ξένες θάλασσες, αποκτά στα μάτια μας τη διάσταση του δραματισμού, κι αγγίζει τα όρια του μαρτυρίου. Κι αλήθεια! Ποιος ξέρει αν στην εν ούρανοίς «θριαμβεύουσαν Έκκλησίαν» δεν κατέλαβεν ήδη μια θέση, έστω και την ταπεινή, μεταξύ των μαρτύρων και ομολογητών της Ορθόδοξης Χριστιανικής πίστης! Γιατί, όπως λέγει ό άγιος Ισαάκ ό Σύρος, «δεν είναι μάρτυρες μόνοι εκείνοι, οίτινες έδέξαντο τον θάνατον διά την πίστιν του Χριστού, αλλά και όσοι άποθνήσκουσι τηρούντες εις την ζωήν των τάς

έντολās Αυτού».

Θα ήταν παράλειψη αν τελειώναμε χωρίς να αναφέρουμε και μερικά άλλα λόγια του αγίου Ισαάκ από τούς περίφημους Ασκητικούς Λόγους του, λόγια πού αποτελούν την πιο χαρακτηριστική περιγραφή πού θα μπορούσε κανείς να δώσει για τον Αλκιβιάδη.

«Οι αληθείς δίκαιοι, τούτο συλλογίζονται πάντοτε, ότι δεν είναι άξιοι δούλοι του Θεού, και θεωρούσιν εαυτούς ταλαίπωρους και αναξίους της επιμέλειας του Θεού... Τον δέ καιρόν της αναπαύσεως αυτών έφύλαξεν ό Θεός εις τον μέλλοντα αιώνα. Και όλοι οι έχοντες τον Κύριον ένοικον, δεν έπιθυμούσι την άνάπαυσιν εις αυτήν την ζωήν, απαλλασσόμενοι έκ των θλίψεων, αν και ενίστε δίδεται μυστικώς εις αυτούς παρηγοριά εις τούς πνευματικούς κόπους».

«Την αληθή ταπείνωσιν δύναται τις να αποκτήσει εάν αδιαλείπτως ένθυμήται τας εαυτού αμαρτίας και την πλησιάζουσιν ώραν τού θανάτου και εάν ένδύηται ευτελή ενδύματα, και εις πάσαν περίστασιν προτιμά τον έσχατον τόπον και εργάζεται τα ευτελή έργα, και εάν υπακούει προθύμως ή σιωπά πάντοτε, και θέλει πανταχού να είναι άγνωστος και άψηφιστος... Ό ταπεινόφρων δεν είναι εκ τούτου του κόσμου, επειδή ούτε εις τας Λύπας φοβείται και μεταβάλλεται, ούτε εις τας χαράς ευχαριστείται και αναπαύεται, άλλ' όλη αυτού ή ευχαρίστησης και ή χαρά συνίσταται εις την άπόλαυσιν του δεσπότου Χριστού...»

«Καταφρόνησον, λοιπόν, σεαυτόν διά την άγάπην του Θεού, και ό Θεός θέλει αύξηση την δόξαν σου καθ' ολην σου την ζωήν, χωρίς σύ να το γνωρίζεις. Έχε σεαυτόν άμαρτωλόν, ίνα δικαιωθής. Έξευτέλισον σεαυτόν, και θέλεις Ίδη την δόξαν του Θεού εις εαυτόν, διότι όπου πλημμυρεί ή ταπείνωσις, εκεί ακμάζει και ανθεί ή δόξα του Θεού. Σπούδασον να καταφρονηθής υπό των ανθρώπων, όπως χορτασθής της δόξης του Θεού. Καταφρόνησον την τιμήν του κόσμου, ίνα τιμηθής παρά του Θεού...».

Ποιος αλήθεια, από τούς φίλους και γνωστούς του Αλκιβιάδη δεν αναγνωρίζει σ' αυτόν μια εκπληκτική αληθινή και πιστήν ενσάρκωση των πιο πάνω λόγων του αγίου Ισαάκ;

Αγαπημένε μας φίλε και σύντροφε στον κοινό χριστιανικό αγώνα Όσο κι αν πονούμε για τον πρόωρο χαμό σου, τον πόνο μας τον απαλύνει ή βεβαιότητα ότι τώρα, επί τέλους, απολαμβάνεις στις «ουράνιες μονές», το κάλλος του Δεσποτικού προσώπου πού το αγαπούσες και πού με τέτοιο ασίγαστο πάθος αναζητούσες.

Ιερομόναχος ΣΩΦΡΟΝΙΟΣ Γ. ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ

Πηγή:apantaortodoxias.blogspot.gr